

Οι σφήκες και οι ρευματισμοί

Είς τῶ γνωστὸν Γαλλικὸν ἱατρικὸν περιοδικὸν ἢ «Υγεία καὶ Ἐπιστήμη» ἐδημοσιεύθη τελευταίως ἡ ἔξης παραδόξος ἀνακοίνωσις ἐνὸς Γάλλου, ὀνόματι Γεωργίου Λεμπόν, ὀνογραφουμένη καὶ παρὰ τοῦ νευρολόγου ἱατροῦ κ. Λεντέρ :

«Ἐπασχα ἀπὸ δειτίας ἀπὸ διαφόρους ρευματισμούς. Οὕτε τὰ λουτρά τοῦ Αἰξ-Λε-Μπαίν, οὕτε τὰ διάφορα φάρμακα, οὕτε καὶ ἡ ἱατρικὴ περιθαλψὶς περιθῶμων ἱατρῶν, δὲν κατόρθωσαν νὰ μετριώσουν τοὺς δεινούς πόνους τῆς καταραμένης αὐτῆς ἀρρώστειας. Ἀπεφάσιμα νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ νὰ μεταβῶ σ' ἕνα ἐξοχικὸ κτήμα μου εἰς Νορμανδία. Ἐκεῖ, ἕνα βράδιον, ἐνῶ γύριζα ἀπὸ τὸ συνευθισμένον μου βραδυνὸν περιπάτου, αἰσθάνομαι κάποια σφήκα νὰ πετιθῆ γύρω μου. Δὲν εἶχα προφθασί νὰ προσωλαχθῶ. Διὰ τὴν βλέπω νὰ ἐρχεται μὲ ὀρμὴν, καὶ νὰ με κεντρίζει στὸ δεξιὸν μου χερὶ. Ὅλο μου τὸ μαρτύριον, ποὺ ἦταν προσβεβλημένον ἀπὸ ρευματισμό, φλογίσθηκε ἀμέσως καὶ ἄρχισε νὰ πρίζεται, μὲ...περιέργως ἄρχισε νὰ ἐκκλῖν σιγά-σιγά τελείως ὁ πόνος τῶν ρευματισμῶν.»

Τὸ πρῶγμα κατ' ἀρχὰς μοῦ φάνηκε παράξενο, καὶ ἀπεφάσιμα νὰ συλλάβω τὴν ἐπομένην μερικὴ σφήκα, γιὰ ν' ἀποτελειώσω ἔτσι τὴν θεραπεία τῆς ἀσθενείας μου. Καὶ πράγματι τὸ ἄλλο πρῶτον εἶχα στὴ διάθεσίν μου ἐπὶ τὰ σφήκες, τῆς ὁποῖας ἔβαλα νὰ με κεντρίζουν καὶ στὸ δεξιὸν μου πόδι τὸ ὁποῖον ἔπασχε καὶ μ' ἐποντοσε φρικτὰ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν θαυμάσιον. Μετὰ τὸ κέντρισμα, οἱ πόνοι μου ἐλαττώθηκαν καὶ σὲ λίγον ἔπαυσαν τελείως. Ἀνέκτινα ἐντελῶς ὅλη μου τὴν ἐλευθερίαν καὶ τῆς ἐλαχίστης κινήσεως, ἄρχισα νὰ βαδίζω ἀνετα καὶ μὲ λίγα λόγια... ἦσαν τελείως θεραπευμένοις.

Ἀπὸ τότε, εἶνε τώρα ἔξιν μῆνης, ὁδῶκίς αἰσθανθῶ καὶ τὴν παραμικρότερην ἐνόηλησιν, ἀντὶ παντός ἄλλον φαρμάκον, τρέχω καὶ συλλαμβάνω μὲ σφήκα τὴν ὁποία ἀφήνω νὰ με κεντρίσῃ στὸ πόδιον μέρος : Ἡ θεραπεία εἶνε ἀποτελεσματικὴ.

Ὁ ἱατρός μου κ. Λεντέρ, στὸν ὁποῖον ἀνεκοίνωσα τὰ συμβάντα αὐτὰ, μὲ παρεκάλει νὰ τὰ δημοσιεύσω, μὲ τὴν ἐντολή νὰ τὰ ὑπογράψῃ καὶ αὐτός. Ὑπακούοντας στὴν παρακλήσιν του αὐτὴν τὰ δημοσιεύω μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ χρησιμεύσουν σ' ὄλους ὄσους βασανίζονται ἀπὸ τὴν καταραμένην αὐτὴ ἀρρώστειαν.»

οι... «Ὅταν ὁ κατὰδικος ὠδηγήθη στὰς φυλακὰς, ὁ πατέρας του ἐπῆγε στὸς φίλους του καὶ τοὺς παρεκάλει νὰ τὸν πείσουν νὰ ὑπογράψῃ ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως. Ἄλλ' ὁ Δόσιος ἀπάντησε μὲ ἀπερηφάνεια :

— Πότε στὸν πατέρα μου εἶπε δὲν πρέπει νὰ ζητῆ νὰ με ἀτιμώσῃ !.

Ἄλλ' ὁ δυστυχὴς πατέρας ἐπέμεινε. Ἐπῆγε στὴ φυλακὴν, ἐργάσιος σὲς πλάκας καὶ ἔκλαιγε, ἕως ὅτου ὁ νέος συνηντημένος εἶπε :

— Καλὰ, πατέρα, φέρε τὸ χαρτὶ νὰ ὑπογράψω.

καὶ ὑπέγραψε τὸν αἵτιον. Ἄλλ' ἡ αἵτισις ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρας ἀπερρίθη καὶ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐπεκυρώθη. Καὶ τὴ νέα αὐτὴ ἀπόφασις τὴν ἀκούσε ὁ Δόσιος μὲ ἀταραξία. Τώρα θύμα, ἢ συγκίνησις στὴν εὐαισθητὴ ἐκείνη κοινωνίαν ἦσαν ζωηροτάτη. Ὅλοι ἐκτιμῶντοσαν τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον νέο, τὸν μορφωμένο, τὸν γενναῖον, τὸν ἐπαρτήριον ποῦ ἐπρόκειτο νὰ καταπολεμῆ στὴν λαϊμυρίαν σὰν κακοῦργος. Ἡ συμπάθεια ἦταν γενική. Ἡ Ἀμαλία τὸ κατάλαβε καὶ ἔκανε μὲ πολιτικὴν πρᾶξιν. Ἐχάρισε τὴ ζωὴν στὸ Δόσιο. Ἡ ποιητὴν εἰς ἐμετριώθησιν οὐδ' ἐσθία δεσμῶν.

Μετὰ τὴν ἀνομιὰ τῆς χάριτος ὁ Δόσιος ἔμεινε σὲς φυλακὰς ἀρκετὸ καιρὸ. Τέλος οἱ φίλοι του ἀπεφάσιον νὰ τὸν ἀρπάξουν καὶ τὸν φυγαδεύσουν. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς ἐμνήθη στὴν συνωμοσίαν, ἀλλὰ σὲ μετὰ ἤλθαν τὰ γεγονότα τοῦ 62. οἱ Βασιλεῖς ἐξέθρονίσθησαν καὶ ὁ Δόσιος ἐλευθερὸς πειρ ἐσπώθη ἐν θριάμβῳ στὴ χερὶ ἀπὸ τὸν πανηγυρίζοντα κόσμον.... Ἀργότερα ὁ Δόσιος ἐπῆγε στὴν Εὐρώπην νὰ σπουδάσῃ, ἐγγύσιος σοφός, κατέλαβε ἄριστον θέσι στὴν κοινωνίαν, ἀλλὰ πάλαισι ἦταν μελαγχολικός. «Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ καλεῖς εἰ ἄσπερὸν στὴν ψυχὴν μου», ἔλεγε.

Ἐπὶ τέλος ὁ Ἀριστείδης Δόσιος παρεφθάνει. Οἱ συγγενεῖς τὸν ἐκλείσαν σὲ φρενοκομεῖον, ὅπου καὶ ἀπέθανε.

**ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ**

— Στὴ Βουχάρα, πόλη τῆς κεντρικῆς Ἀσίας, ὑπάρχει δολοκλήρη συνοικία λεπρῶν, οἱ ὁποῖοι εἶτε ζιπτοῦν εἶτε δεχονται ἱατρικὴν συμβουλὴν. Ζοῦν μονωμένοι, καὶ παντρεθονται μεταξύ των. Τὰ παιδιὰ των διὰν φηδοῦσαν σὲ 20 ἔτος καλύπτονται καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὰ φρικτὰ φολιδώματα τῆς νόσου. Ἀπὸ τὴ Βουχάρα ἀπλώνεται ἡ λέπρα καὶ στὸν ἄλλο κόσμον.

— Ἡ Ἰαπωνικὴ γλώσσα στερεῖται ἐντελῶς ἑθνητικῶν λέξεων ἢ φράσεων. Ἐπίσης ἡ Ἰαπωνικὴ γραμματικὴ δὲν ἔχει προστακτικὴν.

— Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ ἀρτεῖται στὸ ἔργον τοῦ Πλάτωνος περὶ Ἀτλαντίδος, τοῦ δὲ Εἰρηνικοῦ στὸ γεγονός διὰ κάμποσε βδομάδες μετὰ τὴν ἔξοδο τοῦ Μαγγελάνου ἀπὸ τὰ ὁμώνυμῶν στενά, κρατοῦσε γλῶσσα καὶ γαλήνη στὴ θάλασσα.

— Τὸ σκότος γιὰ τὸ ὁποῖο μιλεῖ ἡ Βίβλος στὴν ἔξοδο τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἐξηκριβώθη ὅτι ἀφείλετο σὲ ὀλικὴ ἡλιακὴ ἐκλειψή, ποὺ ἐγίνε σὲς 17 Μαρτίου τοῦ 1335 π. χ. ἀλλ. τὴν ἡμέρα τῆς ἐξόδου.

— Τὸ αἷμα ἐνὸς ἀνθρώπου ζυγίζει 20 λίτρες.

— Ὁ μεγαλύτερος ζωγραφικὸς πίνακας τοῦ κόσμου εἶνε ὁ «Παράδεισος» τοῦ Τιτορέτου. Ἐχει πλάτος 84 ποδῶν καὶ ὕψος 34 ! Τὸ τεράστιον αὐτὸ τομπλά βρῖσκειται στὸ ἀνάκτορον τοῦ Λόγη, στὴ Βενετία.

— Ἡ Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας, τὸ πρῶτον πιστωτικὸν ἴδρυμα τοῦ κόσμου, ἰδρύθηκε στὸ 1649.

— Ἡ μεγαλύτερα καμπίνα τοῦ κόσμου ἦταν — γιὰτὶ δὲν ξέρομε ἀν εἶνε ἀκόμα ἀφ' ὅτου ἐκπνήθη ὁ πολιορκητικὸς — ἡ τῆς Μητροπόλεως τῆς Μόσχας. Ἐζύγισε πάνω-κάτω διακοσίων τόνων !

— Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀνεκαλύφθησαν τὰ περιθῆμα ἀδαμαντωμαχίαι τοῦ Κίμπερλν (στὰ 1890) ἀπέδωσαν κατὰ μέσον ὄρον ἐτήσιον εἰσοδήματα 100 ἑκατομμυρίων φράγκων χρυσῶν.

— Ἀν μπορούσε νὰ φύγῃ τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1927 μὲ ταχύτητα 50 χιλιομέτρων τὴν ὥρα ἕνα ἀερόστατον, θὰ ἔφθανε στὴ Σελήν τὴν 23 πν Νοεμβρίου τοῦ 2136.

— Ἡ ταχύτης τοῦ ἡλεκτρισμοῦ εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε θὰ μπορούσε νὰ κἀμῃ τὸ γῆρο τῆς γῆς ὅκτω φορὰς μέσα σ' ἕνα λεπτόν.

— Τὸ χρῶμα τοῦ πένθους στὴν Περούια εἶνε τὸ καφετὶ ποὺ συμβολίζει τὰ ξερά, πεσμένα φύλλα, στὴ Μπουχάρα τὸ βαθὸν γαλανὸ ποὺ συμβολίζει τὸ ἀπειρον, στὴν Ἀβησσονίαν τὸ σταχτὶ ποὺ θυμίζει τὸ χῶμα, στὴν Κίνα τὸ ἄσπρο, στὴ Βούρμα τὸ κίτρινον χρῶμα τῶν φθινοπωρινῶν φύλλων καὶ στὴν Τσερκία τὸ λιλά.

— Ἡ μᾶχη τοῦ Βατερλώ διήρκεσε 6 ὥρες, τοῦ Σεντάν 12 1/2 ὥρες, τοῦ Κραβελτ 9 ὥρες, τοῦ Μιγ-λα-Τορ 10 ὥρες καὶ τῆς Ἄλμα 3 1/2 ὥρες. Συλλέκτης

ΤΕΧΝΗΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΚΥΛΟΥ

«Ὅστε ὄχι μόνον οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα, πρόκειται πὰ ν' ἀλλάξουν τὰ δόντια τους ! Ἡ πρώτη ἐφαρμογὴ μιᾶς πλήρους τεχνητῆς ὀδοντοστοιχείας ἐγίνε στὸ Λονδίνο, ἀπὸ τὸν ὀδοντοίατρο κ. Μότλιν, ἐπὶ τοῦ γρηαίου τοῦ σκύλου Τζιμ. Τὸ σκυλὶ αὐτὸ μόνις ἐγήρασε, ἔχασε ὅλα του τὰ δόντια καὶ ἔτσι στακόταν ἀδύνατον νὰ τραφῇ κανονικά. Ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἄρχισε νὰ ἐξανέλειται πρὸς μεγάλη λύπη τοῦ ἀφεντικοῦ του, ὁ ὁποῖος ἀπεφάσισε νὰ τὸ θεραπεύσῃ, ἐφαρμόζοντας καὶ σ' αὐτό, τεχνητὰ δόντια. Πρὸς τοῦτο, ἐχλωροφόρησε τὸν Τζιμ ἀπὸ τοῦ ἔβγαλε ὅλα τὰ παλαιὰ καὶ σάπια δόντια, τοῦ προσήρμασε ἐπιτηδεύσιματα μιὰ ὠραία τεχνητὴ ὀδοντοστοιχίαν.

Στὴν ἀρχὴ, ὁ Τζιμ στενοχωρήθηκε, ἀρχισε νὰ γανγίξῃ δυνατὰ καὶ νὰ στειροφυρῆζῃ ἀνήσυχος μέσα στὸ σπίτι. Ἐννοεῖται πὺς ἡ ἀνησυχία του αὐτὴ δὲν βάστηξε πολὺ, γιὰτι μόνις πέρασε μιὰ ἑβδομάδα, ἀρχισε νὰ συνειθίζῃ καὶ σιγά-σιγά ξαναβρῆκε πάλι τὴν παλαιὰ του ὄρεξιν. Ἀρχισε δηλαδὴ νὰ καλοτρέφῃ καὶ νὰ παχαίνει ὅπως καὶ πρῶτα.